בית ייב והרפ״ש בכלל ז׳

צ הרשב"ן מההיא עובדא דכתובות דף כ"ב: ק מהרי"ק

שורש ל"ג (וסיים שם מם

אותו שוחט כבר נכשל בדבר

משום דהוי מיגו במקום עדי' אבל אם

לא אמר אלא לא שחטתיה נאמן בענין

דרם שכל שנפסל בשחיט' אינה קרוי'

שחיטה כן הוא בתשובת הרשב"א:

מ. כיון שנתן אמתלא כו'. כמו

שנתבאר בא"ע סי׳ קנ"בי ועיין בח"מ

סי׳ פ׳ וע״ל סי׳ קכ״ז ס״ק (יח) [יט]:

יאה דלא מהני בזה מה שיברך אחר ויהפוך פניו ללד אחר כיון דהערום כעונה כ"כ בפרישה: דה. י"א ששהישתו בו". משום דדמי לחשוד יש אומרם ושב"כ רד"כ נמשונה "יך לכוין לשמוע הברכה והוא אסור בכך לכתחלה: (כ) י"א לאותו דבר הרא"ש+ ור' ירוחם שם אועוד משמע מדבריהם שם דאפילו שחישתו אסורה. הטעם דהוה כמו חשוד לאותו דבר ומ״ה אין בלא חרם אסור כיון דהקהל פסלו שחיטת הכל ע״ש כי הב״י לא יסור אם שגג בדבר שלא ידע מהחרם: (כא) אינו נאמן. ואף הביאם בשלימותן: דמ. כי דא שחמתיה. היינו כשעומד בדבורו ואומר שלא שחטה כלל אינו נאמן

ל פי שיש לו מיגו שיכול לומר וה מיגו במקום עדים כיון שמה שוען עכשיו לא שחטתיה הוא וכחש מעדים שראו ששחטה אבל "מ אם יתרך דיבורו ויאמר ו שחטתיה כראוי אמרתי מהני ווסרה כן משמע שם ברשב"חו: ב) אמתלא לדבריו נאמן. נכ"י ביא כן בשם רשב"ן וראייתו מפ"ב מובו׳ מאשה שאמרה לבעלה טמא׳ זנותנת אמתלא לדבריה שנוכר לקמן ׳ קפ"ה² * וק"ל דהא כתב שם בשם וב"ן אם הוחוקה נדה בשכינותיה זיינו שלבשה בגדים המיוחדים דותיה לא מהני אמתלא וכתב ב"י

ריפה הים מחמת דבר אחר מ"מ אלא מבח ידוע ושחמ אחר (כ) לח (טז) י"א ששחיםתו (לו) אסורה:

הגה (לד) ואם נתבעלה התקנה כל השוחטים בחזקת כשרות כמו שיכול לתקן דבריו דאפשר ששהה או : (לו) ברהשונה (פסקי מהרא"י סימן קע"ז)

יב נלה] פ השוחם כפני עדים בהמה לעובד כוכבים וכשבא ישראל לקנות ממנה אמר לא תקנה ממנה למ כי לא שחמתיה (כא) (יי) אינו נאמן [לט] ומיהו לדידיה אסורה דהא (יח) שויא אנפשיה

: וע"ל סימן קכ"ז בדין עד אחד נאמן באיסורין וע"ל סימן הר"בה (לח)

י לנאמנת אח"כ לותר טסורה אני יג ומן צ מבח שעשה כימן בראש הכבש השחום שיהא נראה (יט) שהוא מרפה וגם היה אומר שהוא מריפה ואח"כ אמר שכשר היה ולא אמר כן אלא כדי שלא יקחו אותו וישאר לו ליקח ממנו כשר מ כיון שנתן (כב) אמתלא לדבריו (נט) (כ) נאמן (וע"ל סימן קב"ז סעיף א' בהג"ה)

יד נמאן ישוחם שהעיד עליו עד אחד ששחם שלא כהוגן והוא מכחישו

חידושי רע"ק

הש"ס קירוש היום דמספיק לכ"ע. לזה היה נראה דתירוץ התוס׳ אינו מספיק רא"א לומר דמשום

ממילא ההיקשא דדרטינן כל שישנו בבל תאכל חמץ ישנו בקום אכול מצה. וכן בהא דדרשינן בקידוש היום כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה גם סומא מיחייב במצה ובעשה דקידוש היום דהא

הוא איתא בשמירה ואיתא בב״ת חמץ. והא דאמר ר׳ יודא סומא פטור מכל המצות אין למדין כן

הכלל אף במקום שנאמר חרץ ובב׳ מצות אלו מחוייב וא״כ ממילא מצה ושמחה צריכים לכתוב

פתחי תשובה

משחיטה מכחן ולהכח כו' ע"ש] : (טד) [י"א ששחישתו אפורה. עבה"ט. ועיין תב"ש ופמ"ג דאם גל פסלו בפירוש שהיטת הכל רק התרימו שלא ישחוט כיו רש להתיר בשוגג ובהפיית אף במזיד שרי אבל אם פסלו בפיי אף שוגג אתור דיש כת בקהל לזה ע"ש והנה בספר חות דעת התליא

מדנפשיה דטעם האוסר מהא דאמר רבא תמורה ד' ט' כל מידי דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד

ל"מ כו' דכאן יתוקן האיסור במאי דלא מהני ע"ש ועיין בס' נית יהודה מהגאון מהר"י לנדא ז"ל

שכ" עליו דלפ"ז אף בשוגג ואף בהפ"מ ראר לאסור שחיטתו לתקן האיסור אבל באמת נועמו ליתה ונסתר מדברי מ' הרא"ש שהביא הט"ז סי רכ"ה ס"ק מ"ד והש"ך סי ר"ל ע"ש. וניין במשובת ה"ס סי' ו' שנשאל נדון ב' שוחטים שנשבעו זל"ז שלא ישחוט אחד בגבול חבירו שלא להפסידו ועבר

ועם בשם רשב"ה דמשום חונם קרי ואמרה אבל לעשות מעש׳ כולי האי ללבוש בגדי נדה אינה לובשת עכ״ל הרי דאין מחלק אלא בין דבור למעשה דכל שהוא אינו דבור ה מעשה לא מהני אמתלא ומאי שנא הכא במעשה זה שעשה השוחט סי' בראש הכבש ואין לחלק בין מעשה למעשה ותו דגם לבישת די נדה הוא מעשה כל דהו דהא סגי בלבישת סינר המיוחד לנדותה והמעיין בתשובת מהרי"ק סי' פ"ז יראה דלבישת בגדי ה אינו סי" גמור דאמר שם אימור לא מדמנו לה בגדי טהרותה כו' הרי לפניך דאפ"ה לא מהני אמתלא ועל הרשב"ץ עצמו לק"מ ופשר דס"ל כדעת הטור בסי" (קפ"ז) [קפ"ה] דאפילו הוחזקה נדה מהני אמתלא אלא דאנן קי"ל כרמב"ן דלעיל א"כ לא קי"ל ג"כ כהך דרשב"ץ. ור שכתבתי ואת מנאתי בד"מ בסי קכ"ו שכתב אהך דרשב"ן וז"ל ולריך לדקדק בסי קפ"ה מנדה דלבשה בגדי נדה דלא מהני אמתלא ואולי יש לחלק ול"ע עכ"ל ע"כ נראה שאין להקל בפסק דש"ע בכאן בזה מאחר שרמ"א הניחו בל"ע:

ביאור הגר"א

ב): [לז] ואם נתכמלה כו'. וא"צ להכשיום כמ"ש בעבורת כוכבים ל"ט א' וכן שמוכרין כו'. שם: (סעיף י"כ): [לח] השוחם כו'. כמ"ש בפ"ו דב"מ א ב") ופ"ג דב"ב דמגו במקום עדים לא אמרינן וה"נ כאן אף שיכול לומר טתיה כראוי והיינו כשעומד בדיבורו אבל אם מתרץ דיכורו ואמר לא שהטתיה כרארי ון. רשב"א שם ועתוסי בב"ם ג' ב' ד"ה מה כו ובכריתות י"ב א' ד"ה א"ד. " ומיהו כו'. במ"ש ביבמות מ"ו א' ועתוס' שם ד"ה נאמן וד"ה ואין עדות [1 : (ליקוט) ופידו כו'. כמ"ש בכתובות כ"ג כ' איהי שויא לופשה כו' (עדכ): 'יף י"ג): [מ] מבה כו'. ע"ל סימן קכ"ו ס"א בהג"ה (שכתב שם דין זה כשם יי איז (מון מור שור מיי לעט"ז ופריה): (סעיף י"ד): [מא] (ליקומ) שוהב כר. (בעובר) וכרי קפ"ה ס"ג (עט"ז ופריה): (סעיף י"ד): [מא] (ליקומ) שוהב כרי. (בכתובות) כ"ג ב' איהי כיון האיכא עדים כרי אבל משום ע"א דאפיך לא (ע"ב):

איתיביה אביי המוצא תפילין וכו׳ הרי דאביי ס׳ דטעמא דא׳ האיש וא׳ האשה משום רכיון דהוי מלבוש לאיש הוי ג"כ מלבוש לאשה. וא"כ ממילא מצי ר"י למסבר דתפילין הוי מ"ע שהו"ג וסוגי רובין דמוכח מההיא דמוצא תפילין דר"י סובר דהרי מ"ע שלא הו"ג היינו לעולא דקאמר וחלופיהן באיש דמאיש לאשה לא הרי מלבוש וכמ"ש תוס' וא"כ ממילא קושית תוס' הנ"ל מפיקרא ליתא ירך המאר ליכא כלל לפירכת הש"ם בקרושין דהא לדינ"י מבר אי היים לשלא היא היאם הקאסה החלופיהן באיש רצמה לא היה מקבוש וכמה דר"י סבר רחפילין היה מש"ם בקרושין דהא לדינ"י מבר ר"א דהר מ"ע שהו"ג. ולפ"ז מנושב פסקא דהרמב"ם הנ"ל למה רקי"ל כעולא דהלופיהן באיש ומוכה דר"י סבר רהפילין הר מ"ע בליכת הש"ם א הו"ג ומוכרחים לבא לשינוי דהש"ם דמצה ושמחה והקהל הוי ג' כתובים א"כ מוכה דאשה חייבת בשמחה. ואביי דאמר אשה בעלה משמחה היינו לשיטתי ללרידי מעיקרא ליתא לפירכת הש"ם "ל. אבל לרינא מוכח דלא כאביי : (ש"ס מעיף ו"צ) דהא שרי וב"ל. ע" במ"ל (פ"ט ה" ט"ו מהלי אישות) ראם הור אח"כ ואמר שקר דברות הואיל והעד מסייעו מותר וע"ש : (ש"ע וכב"ג' מהלכות יבום) אה שתוו בו וע"ב בעצמו שהוא מותר וע"ש : (ש"ע סקל"ע) בענין שיכוד לתכן דבריו. לענ"ד אה שתוו בו וע"ב בכבור שור בח" ליבמות פ"ד שכי היכי דשור אנפשה הד"א דאסור אף בינו לב"ע לא יאכל אף שירוע בעצמו שהוא מותר וע"ש : (ש"ע מסכר דיצטרך לשלם) ועתה רואה שעדים באמר תחילה לא שהטתו כלל אם אומר עתה ששהה ודוס מה בכך דבתחילה רצה להכחיש הבל ןשלא יהיה אתרע ששחט שלא כהוגן ובפרט השוחט בשכר דיצטרך לשלם) ועתה רואה שעדים

ו רואה ערותו לא ישחוט לכתחלה דכה"ג אינו רשאי לברך. גם אסור לשחוט לוי רחש דכה"ג ג"כ אינו רשאי לכרך: (נו) אסורה. הטעם איתא בש"ך ום דדמי לחשוד לחותו דבר וכתב עוד אפילו בלא הרם אסור כיון דהקהל לו שחיטת הכל: (לו) בראשונה. כתב הטורי זהב אין איסור אם שגג ור כשלא ידע מהחרם: (לח) דאיסורא. וכתב הט"ז והש"ך דאיט נאמן גו דיכול לומר שהיא טריפה משום דהוי מיגו במקום עדים מ"מ אם הוא רן דיבורו ואמר לא שחטתי כראר נאמן: (נט) נאמן. וכתב בט"ז שאין

אחד מהם ושחט שם אי יש לאסור שהיטתו. והכיא ג"כ דברי החו"ד הנ"ל וגם מ"ש בספרו נה"מ ס" ר"ה והאריך לסתור דבריו בזה וגם האריך בכלל הלכה זו דאי עביד לא מהני ומסיק היולא רינו הלכה למעשה כל מה דמ"ר לא סעבית אי עבד לא מהני חון מאותן הענינים שאין גוף הדבר נעשה באיסור כמ"ש סמ"ע וש"ך סיר ר"מ. שימ בשבועה אפי ליכא אני המנאים אפיר מהני ש שבדאו מלכו. חון מעד"ר ואפילני חרמי ציבור דחמירי טובה מ"מ קילני כיון דיש בידם לבטלם. ג' שבועה שלא למכור היי סילוק כה מהדבר (ע' מג"א סף של"ע סק"י) ואי נשבע על הפן דוע י שבבר אין לו היחר (עמש"ל סיר רל"ח ס"כ) אזי המקה בטל אבל אם של לה היתר המקה קיים כיון שאפשר להתירו לא סילק כחו וא"כ בנ"ד שאינו ענין מקה וממכר שבבר ושמע שמיענו בשכה. ת יש להתיר שבועתו להצילו תעונש שבועה ואף דהכא אין לו היתר בלא דעת הבירו ולא יתרצה להתירו להסיב גבולו. עוד יש להתציא תקנה בתחלה ישבע עוד הפעם שלא ישחוט בגבול הבירו ושוב ת יש להסויד הפועו הסיכו תעובה ותף דהכה חין נו היער בנה דעת הכירו וגם יתרנה נהחירו נהסיג גבונו. עוד יש נהחניה מקום של היער והעוש בבני מבירו ואו שבות הראשונה ואו תחוף במה הראשונה ואו תחוף במה חין במה מבירו במה במה שבר והוה אין חבירו יכול לשנה שלה יכול לשחוע עוד תפני שבועה שנה וגם פולל. תעובש שבות העבר והוה אין חבירו יכול לעבב שאין לו בו הפסף ע"ש ועין עוד מענין זה דאי "ל"ת מ"ש בסי ח"א בני"ל שיש ביר ע"שן: (רו) אינו נאשר. עבריים שיק לייה ובתה לאחייע סף קיים קייה מיי ובסי קרו"א מערי ע"שן: (רו) אינו נאשר. עבריים ליקום אינו המותי לקנון סף ר"ל ובסי רס"ל במיר מלחור לא שמעתיה שלא יקוע להעובד כובבים וכדותה יש לאסור אף שאומר לא שמעתי כלל והביא הפמיצ וכד שיש להחור לא שמעתיה שלא יקוע להעובד כובבים וכדותה יש לאסור אף שאומר לא שמעתי כלל והביא הפמיצ ובירו אינו ברות הברה אלמרו אוא להמשה מד"א אם היידור היידו ז חפיי כנגד עדים ע"ש. ועיין בנו"ב תניינה חנק הה"ע סוף סימן כ"ג כתב נהחכם השוחג שרנה נותר ג"ל בשרה חדשה הו מעשם נדר וקונם ודמב זוהי שעות אודים שוות אודים שוות אודים שוות אודים שוות אודים שוות בחשבונו ולמה מל או לה מה מהפים ולדבריו אם יאתר אחד בשני בשני בשני היה אסור במלאכה מעשם נדר ואם כדבריו אין אחר ל"ש לה יהים של להיי בשני בשני החדש משני מדר וותים ו"ל כמו שחילתו הפוסקים לקתן פיי ר"ד לענין דברים המותרים כיי דאם נוהגים איסור מחשב שוויי ל מו שחילתו הפוסקים לקתן פיי ר"ד לענין דברים המותרים כיי דאם נוהגים איסור מחשב של אחריון שהיא חדשה מחשב מחלים וותים בשני מדרים אודי בול אחריון שהיא מתים לחדש מדים להוד במותרים ביי להוד מחלים במותרים ביי להוד מחלים במותרים ביי להוד מחלים במותרים ביי להוד מתים במותרים ביי להוד החדש במותרים ביי להוד המותרים ביי להוד החדש במותרים ביי להוד המותרים ביי להוד מתותרים ביי להוד מתותרים ביי ליי במותרים ביי להוד מתותרים ביי להוד מתותרים ביי לייד מתותרים ביי להוד מתותרים ביי לייד מתותרים ביידים להוד מתותרים ביידים ביידים ביידים להוד ברותרים ביידים להוד ברותרים ביידים "לת החס סופר ס"י קפ"ה מ"ש בוהן ועיין פמ"ג שההריך בדינים הנו: (יט) שהוא שרפה. (עיין למשובת החיר נחיבים סיי ל"י בשומע שהונית ידו מריחה של גדי וחתר טריפה הוא משום שאירע לו ספק בשחיטה וכתב שאין להעביר השוחט ההוא ע"ש. (כ) נאפן. בגליון יו"ד של הגאון מהר"ר יאקב ברלין בכת ואת החסים החוא שהיה שהוא שהיה ע"ש. וע"מ. וע"מתי בשבו"י שם וראיתי שהתב להיפך דאף אם מתחלה בכת ואת מתחלה מתר בשרי שהיא סיי אות במשובת שבו"י מ"א סיי מ"ד ע"ל. וע"מתי בשבו"י שם וראיתי את מתולה במוך את מתולה במוך מהיה יש לחוש לברות האת לא מתריון בהם אין אדם משים עלמו רשע עלמו ברותה הצל אם אין האתמלא בכורה כל את החימן ביו שבשה מעשה שלקת מתוה בער ומיהו אי מהימן ליה אתול אף אם אינו אותר להינ את מתולה בלות מתוה בער ומיהו אותר האת מתולה בלותר האת מתולה ב"ב החיב להתול האת מתולה האת מתולה מתול מיים מייק כ"ה כתב ג"ב דאם מתחלה אתר כשירה ואתול שהיב האתול המתול מתו"ו מהיכל שאתר מעיפה ואח"כ להת כשירה האתול שהיה של החיב האתול המתולה מת"ג בהים להתול מתולה מת"ג החבל המתולה בה"ב החבל האתולה המתולה במתולה האתולה המתולה המתולה המתולה בר"ב החבל המתולה המתולה המתולה המתול המתולה המתולה

הבדיקה מעבירין אותו לגמרי): נקודות הכסף

(ט״ז ס״ק כ״ב) *וקשה די כו'. קושיה זו כבר הב"ה בס"ם הפ"ה ח"ל הב"ה קפ״ה דיש לחלק גדי בסי אחר מה שאין כן הכא גבי נדה הפשר שתחמר טמחה סיה לה ללבוש הני ולה בגדי נדות פ"ש. וגס בתשובת רמ"ה [שהבהתי] נקמן סי קפ"ה סעיף קטן : כ"כן ע"ם

יד אפרים

לחסור דרך כלל הבשר של בני המדינה והכפרים ואפי הכלי ה ודאי איבה גדולה כו׳. גם מחבותי ורבותי הגחונים כרי לא שמעתי כזה כר' ע"ש. ונראה דוהו בסתם אבל אם ידוע לו שבכפרים ובעיירות השר קביב יש חשם לפי שחינם בקיאים או שהם קלי הדעת תצא ברכה על המורה הבא לגדור גדר בעירו להרים מכשול מדרך העם וכל זה לא מיירי רק אם כא לאסור מחשש זסירות השחיטה והבדיקה אבל אין בכלל זה שמחמת עזר הבשר שקורין טאקסי כן בהרבה מקומות דלא שייך כזה מינה והוא פשוט : וכתב בנ"ב סימן ה' בסיקון שנעשה ע"י רב העיר בלירוף הקהל שהוכח בבהכ"נ ששני השוחטי קידוש היום הוי ג' כתובים. דַלפמ"ש דלר"י דסומא פטור ממצות מ"מ מוזהר על הלאוין א"כ לא ישחט אחד לבדו בלה חבירו והוכרו בפירוש שמה שישהע א' לבדו הוא עריפה אסור להם מצד הקבלה שקיבלו של שלמן הבל מותר לבני עיר החרת והפילו לבני הותה משום סומא. אלא דממילא ידעינן מההיקט רגם נשים חייבות ואייתר רק שמחה ושוב היי כמו ב' כתובים דס"ל לר"י דמלמדין וא"כ כיון דקיימינן אליבא דר"י ליכא ג' כתובים ומש"ה הוצרך הש"ס למנקט שמחה בכלל ונסתלק תירוץ התוס'. ולעיקר קושית התוס' י"ל דלק"מ וע' בשבת (ס"ב ע"א) העיר יש חיקון אפר למפרע ואף שאין מועיל חרמי ליבור כ״ה להבה כמבוחר סר רכ״ח מ"מ כשנשחלין בפתח וחרטה נעקר למפרע ואפי׳ אם נאמר שוה מיקרי ע"ד רבים כמ"ש הרמ"ה שם ומ"מ לדבר מנוה ועם דעתם כ"ע יש להתיר כמבואר שם וכיון שיש מחלוקת בעיר הוי זה לדבר מלוה וגדול השלום ע"ש : וכתב עוד שם בשוחטים שחקעו כפס להרב שלה יכשירו שום בהתה עד שיניתו חותם לסיתן כשר הקלבים חשתים ועברו על הת"כ אף שראוים לעונש להעביר אותם מכאן ולסכא אם לא יעשו תשוכה הבל הין להסור למפרע כי הין הח"כ בעסק השחיטה ואפינו חם נחמר שהכוונה על הבדיק׳ וא"כ נאמר שהם השודים על הבדיקה מ"מ אם נאבדה הריאה מוחר במקום הפ"מ וכאן אפילו בהפסד מיעוט שרי כיון שנבדקה רק שאין מאמינין לשוחט מותרת מספיקה. ועוד דבבדיקה כיון שאינו רק מעיד שהריאה כשרה אף חשוד לאותו דבר נאתן בשל אחרים כו' ע"ש. וער בשאילת יעב"ץ ח"ב סימן קל"ו באחד ששחט מבלי רשות וקבלי מהרב הב"ד שבמדינה והוכח בבהכ"ג בידיעת הרב ולירוף הקהל ששחיטתו אסורה והכלים שנתבשל בהם הבשר חסורים יסות לה השביה ושהט הח"כ כל מה ששחט אחר הכרוז הבשר והכלים אסורים עד שיחורו הב"ד והקהל ויתירו